

2^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΜΕΛΙΣΣΙΩΝ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
2017-18

ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ (ΠΟΙΗΣΗ)

Επιμέλεια παρουσίασης : Μαριλένα Χυτήρογλου Α3
Υπεύθυνη καθηγήτρια: Δανίκα Ευανθία

ΠΟΙΗΣΗ

«Τα σκολειά χτίστε», Κωστής Παλαμάς

Λιτά χτίστε τα, απλόχωρα, μεγάλα,
γερά θεμελιωμένα, από της χώρας
ακάθαρτης, πολύβοης, αρρωστιάρας
μακριά μακριά τ' ανήλιαγα σοκάκια,
τα σκολειά χτίστε!

Και τα πορτοπαράθυρα των τοίχων
περίσσια ανοίχτε, νάρχεται ο κυρ Ήλιος,
διαφεντευτής, να χύνεται, να φεύγει,
ονειρεμένο πίσω του αργοσέρνοντας
το φεγγάρι. Γιομίζοντάς τα να τα ζωντανεύουν
μαϊστράλια και βοριάδες και μελτέμια
με τους κελαϊδισμούς και με τους μόσκους
κι ο δάσκαλος, ποιητής και τα βιβλία
να είναι σαν κρίνα.

1859 - 1943

Στον Δάσκαλο, Κ. Παλαμάς

Σμίλεψε πάλι, δάσκαλε, ψυχές!
Κι ότι σ' απόμεινε ακόμη στη ζωή σου,
Μην τ' αρνηθείς! Θυσίασέ το ως τη στερνή
πνοή σου!
Χτισ' το παλάτι, δάσκαλε σοφέ!

Κι αν λίγη δύναμη μεσ' το κορμί σου μένει,
Μην κουρασθείς. Είν' η ψυχή σου
ατσαλωμένη.
Θέμελα βάλε τώρα πιο βαθειά,
Ο πόλεμος να μη μπορεί να τα γκρεμίσει.

Σκάψε βαθειά. Τι κι' αν πολλοί σ' έχουνε
λησμονήσει;
Θα θυμηθούνε κάποτε κι αυτοί
Τα βάρη που κρατάς σαν Άτλαντας στην
πλάτη,
Υπομονή! Χτίζε, σοφέ, της κοινωνίας το
παλάτι ...

Το Πρώτο Σκαλί, *Κ. Π. Καβάφης*

«... Κι αν είσαι στο σκαλί το πρώτο,
πρέπει
να 'σαι υπερήφανος κ' ευτυχισμένος.
Εδώ που έφτασες, λίγο δεν είναι
τόσο που έκαμες, μεγάλη δόξα.
Κι αυτό ακόμα το σκαλί το πρώτο
πολύ από τον κοινό τον κόσμο απέχει
Εις το σκαλί για να πατήσεις τούτο
πρέπει με το δικαίωμά σου να 'σαι
πολίτης εις των ιδεών την πόλι ...»

1863 - 1933

Σοφία Μαυροειδή Παπαδάκη, Η δασκάλα

Πόσες φορές αποτραβιέται
μοναχή, πέρα απ' τα παιδιά
και πικραμένη συλλογιέται
όσα της σφίγγουν την καρδιά.
Ω τα χρυσά που έφυγαν νιάτα
μ' όνειρα πόσα ήταν γεμάτα !

Προβιβασμός, υποτροφία,
κάποια της τύχης αλλαγή,
δύο τρία χρόνια υπηρεσία
κι' ένας λεβέντης μιαν αυγή,
που θα την κλειούσε αρχόντισά του
Στο σπίτι του και στην καρδιά του.

Μάταν φτωχό το σπιτικό της
και καρτερούσαν να θραφούν
γονιοί κι' αδέρφια απ' το μιστό της
και χρέη παλιά να πλερωθούν.
Κι' αυτός, μικρός, δεν εξαρκούσε
κι' όλο πιο μπρος τον εξοφλούσε.

Έχει σβυστεί στο πρόσωπό της
κάθε της νιότης ομορφιά.
Κι' όσα διδάσκει στο σκολειό της
δεν τα πιστεύει εκείνη πια.
Κι' όλο και γίνεται η δασκάλα
πιο νευρική και πιο ασπρομάλλα.

Άλλες μαθήτριες παντρευτήκαν
άλλες, παιδάκια, έγιναν νιές
από τη μνήμη της σβηστήκαν
πόσες εδίδαξε γενιές.
Στη νιότη τους, π' ανθεί και δένει,
μετράει τα χρόνια της θλιμμένη.

Κι' όμως, στην έδρα της εκείνη,
για λευτεριά, για δικαιοσύνη,
διδάσκει πάντα και κηρύττει,
με ραγισμένη τη φωνή,
π' όλο και βγαίνει πιο βραχνή
από το χρόνιο φαρυγγίτη.

Από την ποιητική συλλογή *Ωρες
Αγάπης* (1934).

«Δάσκαλε, μάθαινε», Μπ. Μπρεχτ

«Δάσκαλε, μάθαινε!

Δάσκαλε,

μάθαινε!

Μην λες πολύ συχνά,

πως έχεις δίκιο, δάσκαλε!

Άσε τον μαθητή σου να το νιώσει!

Όλη την ώρα την αλήθεια μην

την καταπονείς:

Δεν το αντέχει.

Να ακούς όταν μιλάς!»

1898 - 1956

«Ο κακός μαθητής», Ζακ Πρεβέρ

«Λέει όχι με το κεφάλι
μα λέει ναι με την καρδιά...

είναι ορθός τον ρωτάν

κι όλα τα προβλήματα έχουν δοθεί.

Ξαφνικά τον πιάνουν ακατάσχετα γέλια

και τα σβήνει όλα, τα ψηφία και τις λέξεις,

τις ημερομηνίες και τα ονόματα

και παρά τις φοβέρες του καθηγητή, κάτω
από τα γιουχαΐσματα

των καλών μαθητών με κιμωλίες όλων των
χρωμάτων, πάνω στο μαυροπίνακα

της δυστυχίας ζωγραφίζει το πρόσωπο της
ευτυχίας.»

1900 - 1977

... Η Ίθακη σ'έδωσε τ'πραϊό ταξίδι.
Χωρίς αύτην δεν θάβγαίνες όλόν δρόμο.
Αλλα δεν έχει να σε δώσει πια.

Κι αν πλουχή την βρείς ή Ίθακη δεν σε χέλασε.
"Ελσι σαρός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα τό καλάχες ή Ίθακες τι σημαίνουν.

Κ.Π. Καβάφης.

Εκδόσεις

**Ευχαριστώ
για την προσοχή σας !!!**